

Възстанникътъ се огледа недовърчиво.

— Разказвай! И азъ съмъ вашъ човѣкъ. Богъ да прости дяконъ Левски, и той е билъ гостъ на попъ Георги!

— Азъ съмъ Тодоръ Кирковъ отъ Ловечъ. Бѣхъ въ четата на попъ Харитона. Бихме се въ Дръновския манастиръ, но ни разбиха турцитѣ.

Попъ Георги сви вежди:

— И ти си избѣгалъ, за да спасишъ грѣшната си душица, а? Върви си тогазъ по пѣтя! Азъ бѣгълци не приемамъ!

— Не съмъ избѣгалъ!—вика Тодоръ Кирковъ и очитѣ му свѣтнаха. — Азъ тръгнахъ, за да търся четата на Цанко Дюзтабановъ. Ако ги намѣря, ще издебнемъ турцитѣ, ще ги ударимъ въ гърба и ще ги разбиемъ.

Попъ Георги се замисли:

— Не ще можешъ да ги намѣришъ. Много е голѣмъ Балкана. — После помѣлча минута и добави:

— Ти легни да си починешъ, пѣкъ азъ ще наредя. И въ нашето малко селце Жълтешъ ще се намѣрятъ стотина български сърдца. Ще обходя селото и утре въ зори ще видишъ каква чета ще трѣгне за помощъ на възстанниците отъ манастира.

*

На следния день, въ зори, стотина души млади здравенаци се бѣха събрали на край село. Тѣ бѣха въоръжени съ най-различни пушки и ножове, но въ очитѣ имъ горѣше едно единствено желание: да умратъ за свободата на родината си.

Предъ четниците застана попъ Георги. На рамото си носѣше дълго шишене, а въ дѣсницата си издигаше кръста Господень и пѣше:

— Съ насъ е Богъ, разберете народи и се покорете, защото Богъ е съ насъ!

Змей Горянинъ

